

Citeau!
De fapt, tatăl îi citea o poveste fiicei lui.

Cuvintele pe care le rostea l-au fascinat
imediat pe lup...
Ce rău îi părea că ratase începutul poveștii!

În mod normal, i-ar fi devorat pe loc, dar, de
data aceasta, tot ce voia să facă era să asculte
ca să afle cum se termină povestea.

Poftim? Ce sunt toate mângăliturile astea ciudate?

Lupul nu putea să înțeleagă nimic.

Îi părea rău că a preferat să se joace toată ziua, în loc să învețe să citească atunci când a fost pui...

Cum putea afla sfârșitul poveștii acum?

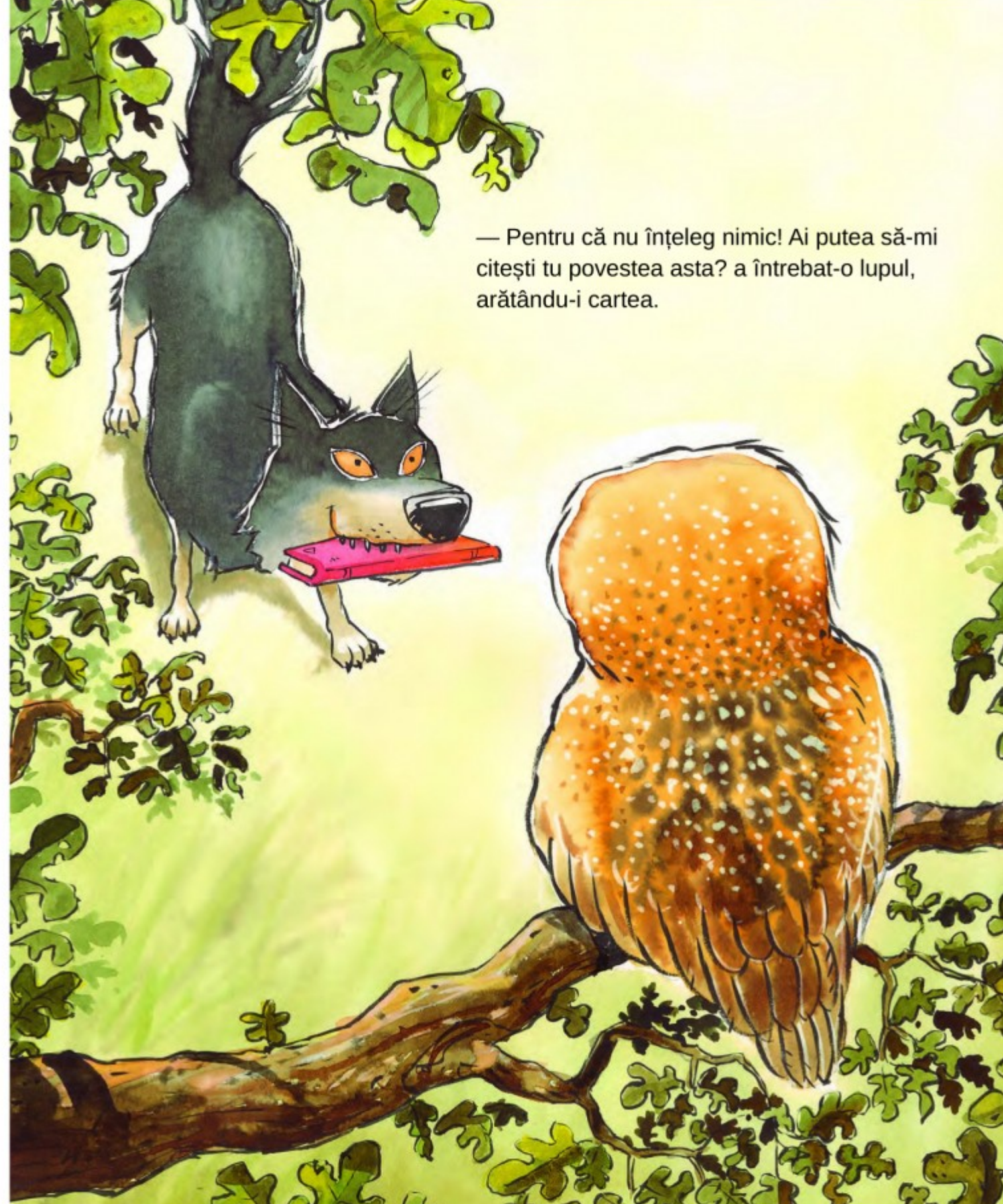
Deși s-a uitat cu atenție la superbe ilustrații, nu era sigur că a înțeles toată povestea așa...

— **Grrr!** a mârâit lupul,
pierzându-și cumpătul.

Deranjată de zgomotele lupului, bufnița l-a strigat din vârful copacului alăturat.

— De ce mârâi, lupule? l-a întrebat ea.

— Pentru că nu înțeleg nimic! Ai putea să-mi citești tu povestea asta? a întrebat-o lupul, arătându-i cartea.